

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Pelenų diena

Mieli broliai ir seserys Kristuje, Pelenų dieną pradėdame didžiąją Kelionę Gavėnios keliu, pažymėtu mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kančios, mirties ir prisikėlimo – pergales prieš mirtį triumfo ženklais.

Kiekvieną kartą Bažnyčia Gavėnios pradžioje primena žmogui, kad „esi dulkė ir į dulkę sugrįši“. Ar tai tik pagąsdinimas, kad praeis metai ir iš tavo didybės, tavo grožio beliks tik dulkės? Ar tai reiškia, kad tikintis žmogus nuolat turi galvoti tik apie mirtį? Visiškai ne! Tačiau taip, kaip galvojame apie darbą, kurį renkamės gyvenimui, apie būsimąją šeimą, kurią ruošiamės sukurti, apie artimuosius, kurių ilgimės, taip reikia galvoti ir apie visą gyvenimą, kuris labai greitai prabėga. Anksčiau ar vėliau mes atsidursime mirties akivaizdoje ir teks susimąstyti apie tai, kaip gyvenau, ką gero nuveikiau.

Labai mažai yra laimingai mirštančiųjų, kurie nesielvartauja dėl kai kurių savo gyvenimo akimirkų. Dažnas, atlikdamas viso gyvenimo išpažintį, visai kitoje šviesoje išvysta gyvenimo vertybes ir liūdnai atsidūsta, ne vienas atvirai prisipažįsta, kad, jei būtų leista dabar pasirinkti kai kuriuos dalykus, jis rinktušis visai kitaip. Tuomet pagalvoji: „Tai kodėl gi jis negalvojo anksčiau, kol dar buvo laikas,

kol dar gyvenimas buvo prieš akis?“ Štai kodėl kartkarčiais reikia stabtelėti, susimąstyti ir grįžti prie minties: „Atmink, žmogau, kad dulkė esi ir dulkėmis virsi“. Tačiau galvoti apie save reikia ne paviršutiniškai, bet kaip iš tikrųjų atrodys tos mano dulkės Dievo akyse. Ypač apie tai reikia mąstyti, kai negali atleisti įžeidimo, kai esi pilnas puikybės, išdidumo, kurie skatina manyti, kad esi reikšmingas, svarbus ir nepakeičiamas.

Gavėnios laikotarpis pats tinkamiausias laikas pamąstymui apie prabėgusį gyvenimą, įvertinti buvusius dalykus tarsi būtum mirties akivaizdoje. Pelenų dienos šv. Rašto liturgija kviečia: „<...> grįžkite pas mane visa savo širdimi, – pasninku, verksmu ir raudojimu, – perplėskite sau širdį, o ne drabužius. Grįžkite pas Viešpatį, savo Dievą, nes jis maloningas ir gailestingas, kantrus ir kupinas gerumo, pasiruošęs atleisti, o ne bausti“ – girdėjome pirmajame skaitinyje iš pranašo Joelio knygos (Jl 2, 12-13).

Taigi dabar pats tinkamiausias metas susikaupti, išskaidrinti savo sielą, ieškoti glaudesnio ryšio su Dievu. Kaip tai padaryti, moko pats Jėzus. Jis kalba apie išmalda, pasninką ir malda. Viešpats moko: „Venkite daryti savo teisumo darbus žmonių akyse <...> Kai tu daliji išmalda, tenezino tavo kairė, ką daro dešinė, kad tavo išmalda liktų slaptoje“ (Mt 6, 1.3-4). Išmalda – tai pati įvairiausia pagalba artimui. Jei mes šelpsimės, siekdami parodyti savo gerumą, tuo girsimės, kad pelnytume žmonių pripažinimą, sieksime gėrio ne kitam, o sau. Tai jau nebus tikra išmalda, ji nepelnys Dievo atlyginimo.

Panašiai Jėzus kalba ir apie pasninką: „Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai“ (Mt 6, 16). Pasninkas – tai sugėbėjimas ko nors atsakyti, ir nebūtinai mėsos valgymo, kaip įprasta manyti. Tai savotiškas savęs išsižadėjimas. Pavyzdžiui, esame aistringi teatro mylėtojai, nepraleidžiame nei vienos premjeros. Ir jei atsisakysime spektaklio, o sutaupyti pinigus paskirsime vaikų dienos centrui, vargšų valgyklai ar sušelpsimės sunkiai besiverčiančią šeimą, tai ir bus mažytė dovana Dievui, atsisakant malonumo sau. Ir

vėlgi, jei už tai lauksime žmonių pagyrimo, atlyginimo, tai jau bus kompensacija už savęs nugalėjimą. Kitaip tariant, viena ranka griaus tai, ką kita statys.

Nepaprastai svarbus yra bendravimas su Dievu, pokalbis su Juo per malda. „Kai meldžiatės, nebūkite tokie, kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis <...>, kad būtų žmonių matomi. Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje“ (Mt 6, 5-6), – sako Kristus. Tačiau nereikia šių žodžių suprasti klaidingai. Jie nereiškia, kad visada reikia melstis tik vienam kur nors užsidiarius, kad tik tokia malda yra gera. Čia kalba eina apie asmeninę malda, kuriai nereikalinga reklama. Visai kas kita yra šv. Mišių aukoje, kurioje vienijamės su Jėzumi Kristumi, Jis mus apdalyja savo Kūnu ir Krauju.

Mieli broliai ir seserys Kristuje, malda, pasninkas ir išmalda yra labai prasmingi dalykai. Jie prisideda, kad pasaulyje būtų daugiau gėrio, meilės ir atjautos. Jie padeda žmogui keistis, atsinaujinti ir žengti tikruoju gyvenimo keliu. Mes turime atsimiti ir tai, kad vieni patys, be Dievo pagalbos, nieko negalime, o Jis mummyse veikia per Šventąją Dvasią. Tad tikrasis krikščionio gyvenimo tikslas – pelnyti Šventąją Dvasią. Įsidėmėkite, kad ir pasninkas, ir malda, ir išmalda, ir budėjimas, ir bet kuris dėl Kristaus atliktas geras darbas – tai būdai pelnyti Šventąją Dvasią, kuri įveda į mūsų širdis Dievo karalystę bei nutiesia kelią į būsimą amžinąjį gyvenimą.

Prašykime Šventosios Dvasios pripildyti mūsų širdis troškimo būti nuolankiems ir mylintiems, atlaidiems ir gailestingiems, atviriems priimti Dievo žodį ir Jo meilę, nes tik Jis gali padėti atsispirti pagundoms, kurias kasdien mums siunčia piktoji dvasia.

Šv. Jono Bosko relikvijos parapijoje

Kovo 3 d., pirmadienį, nuo 9 val. iki 13 val., Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje bus pagerbiamos šv. Jono Bosko relikvijos. Kun. Jonas Boskas, gimęs 1815 m., dirbo su beglobiais vaikais, našlaičiais, steigė prieglaudą, mokyklą, dirbtuves, 1859 m. įkūrė Saleziečių kongregaciją. 1934 m. jis buvo paskelbtas šventuoju, yra vaikų ir jaunimo globėjas. Norėdami parapijiečius supažindinti, ką reiškia relikvijos ir kaip jas pagerbti, perspausdiname „Artumos“ redakcijos ta proga parengtą tekstą.

Kun. Alessandro BARELLI SDB

Netrukus į Lietuvą atkeliaus šv. Jono Bosko relikvijos. Kokia šios pilgrimagestės reikšmė? Ką ji gali suteikti tikintiesiems? Kaip tam įvykiui pasirengti?

Kodėl svarbios relikvijos?

Prakalbus apie relikvijas, mintys krypsta į paslaptis ir magiją. Sovietų valdžia, suprasdama regimų religinių ženklų svarbą ir dvasinę naudą, buvo uždraudusi platinti bei gerbti relikvijas. Kartais jas netgi nugvelbdavo ir sunaikindavo; taip, pavyzdžiui, nutiko su Vilniaus Bernardinų bažnyčioje saugomomis garsiomis relikvijomis.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Žodis relikvijos iš tiesų reiškia palaikų liekanas, taigi jų pagerbimas yra šventojo, prie kurio kapo pirmosios bendruomenės rinkdavosi melstis, prisiminimas, meilės ir pagarbos aktas. Tad kun. Jono Bosko relikvijų piligrimystė – proga prisiminti šventojo liudijimą ir leistis įkvėpiamiems jo meilės Dievui bei artimui.

Šv. Jono Bosko relikvijų kelionė

Relikvijų piligrimystė po pasaulį, prasidėjusi 2009 m. balandžio 25 d. Turine ir pasibaigianti ten pat Italijoje, iš tiesų ypatinga. Šiuo metu vyksta baigiamasis jos etapas.

Kelionės tikslas – suvienyti skirtingų kraštų istorijas, kultūras, pasaulėjautą ir drauge švęsti reikšmingą sukaktį: prieš 200 metų gimęs ir prieš 80 metų paskelbtas šventuoju Jonas Boskas – tai sėkla, iš kurios išaugo didžiulė giria. Jo gimimo jubiliejų švęsime 2015 m. rugpjūčio 16 d. O dabar turime galimybę susiburti prie jo relikvijų, pasimelsti, apmąstyti ir atnaujinti tikėjimą, prašyti šventojo užtarimo, kad Dievas suteiktų gausių dvasinių malonių.

Ką pamatysime?

Šventojo relikvijos saugomos urnoje, vaško statuloje, kuri yra tikslis statulos Turino Marijos Krikščionių Pagalbos šventovėje (skulptorius Gabriele Garbolino) kopija. Statulos veidas – Jono Bosko pomirtinės

kaukės kopija. Tad matysime ne šventojo kūną ar mumiją!

Statulos viduje pagarbiamai patalpintos šventojo relikvijos – kun. J. Bosko dešiniojos rankos kaulai. Dešine ranka šventasis jaunimo globėjas daugybę sykių drauge meldamasis laimino vaikus, geradarius, bičiulius ir kt. Urna, 199 cm ilgio, 80 cm pločio, 82 cm aukščio ir sverianti 570 kg, pagaminta taip, kad būtų matoma iš visų pusių.

Lietuvoje urna aplankys ne tik parapijas, kur darbuojasi saleziečiai (Kauno Palemono ir Vilniaus Lazdynų), bet ir visas septynių vyskupijų katedras. Daugelyje iš jų vietos vyskupas melsis prie relikvijų kartu su tikinčiaisiais.

Ką veikti prie urnos?

Svarbu suvokti, kad malda visuomet turi būti kreipiama į Dievą – Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią ir kad dėmesys, kurį skiriame šventiesiems bei jų relikvijoms, – krikščioniui yra šventojo užtarimo prašymas. Ne šventieji daro stebuklus, bet Dievas per šventųjų artumą.

Relikvijas galime pagerbti kartu su bendruomene, kai Dievo tauta arba tikinčiųjų grupės susirenka dalyvauti liturgijoje. Taip pat galima melstis individualiai: priėti prie relikvijų ir per šį regimą ženklą kreipti į Dievą prašymus, apgailestauti dėl paklydimų, melsti atleidimo, nuoširdžiai dėkoti. Svarbu atminti, kad tai reiškia tikėjimą, troškimą ieškoti Dievo valios, pastangas atsiversti. Jau ne vienerius metus relikvijų kelionę lydi ir malda už mūsų bažnytinių bendruomenių dvasinį atsinaujinimą, kad Viešpats laimintų savo Bažnyčią ir suteiktų naujų pašaukimų ir kunigystę bei vienuolystę. Brangūs bičiuliai, štai čia ir slypi paslaptis, kaip urnos kelionė gali atnešti gausių dvasinių vaisių visai Lietuvai: jau dabar jų meldkime...

Praneškite apie relikvijų piligrimystę ir savo draugams bei artimiesiems.

Primename, kad Šventasis Sostas suteikė visuotinius atlaidus visiems, kurie įvykdė įprastines sąlygas pagerbs relikvijas.

Dvasiniai skaitiniai

Adolfas Daukšienė

Šventoji Dvasia skelbia Tėvą ir Sūnų (14)

Šventajame Rašte Šv. Dvasia negarsina savo vardo. Ji visada skelbia Tėvą ir Sūnų, moko tarti: *Aba - Tėve ir Maran atha - Ateik, Viešpatie Jėzau*. Ji apsiereiškia apreikšdama kitus Asmenis. Likdama Nepažįstamąja, leidžia viską pažinti. Ji yra tarytum „Dievas užkulisuose“, patariantis, parodantis ir liekantis pasislėpęs. Būtent taip Ji mums leidžia Ją pažinti.

Šv. Dvasia veikia mūsų širdies gilumoje ir leidžia suprasti, jog Dievas yra mūsų Tėvas, o mes – Jo vaikai. Pažinti Dievą – tai Jį pripažinti, jausti, išgyventi kaip savo tėvą. Ypač pajaučiame Dievą Tėvą „Tėve mūsų“ maldoje. Jei pirmais žodžiais į Tėvą kreipia-

mės drąsiai ir laisvai kaip vaikai, tai toliau pamatome, jog Dievas yra visagalis, didis, šventas, bet Tėvas. Šioje maldoje per Šv. Dvasią yra sutelktas visas Tėvo pažinimas, Jo jaudinantis mielumas, gailestingumas.

Šv. Dvasia mums padeda pažinti ir Dievo Sūnų. Jis yra ne tik Viešpats ir Mesijas (Apd 2, 36), bet Ji įgalina mus suvokti, ką Jėzus nuveikė mūsų labui, „koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis“ Jo meilės (Ef 3, 18-19). Tik Šv. Dvasios įkvėpti galime ne lūpomis, o širdimi ištarti „Jėzus Kristus yra Viešpats“, t. y. išpažinti Jį savo Gelbėtoju, Mokytoju, tuo, kuriam aš visiškai priklausau. Toks išpažinimas atveria duris į prisikėlusio ir gyvojo

Kristaus pažinimą. Prisikėlęs Kristus „gyvena Dvasioje“. Jis yra gyvas ir egzistuojantis, ir tokią patirtį Šv. Dvasia leidžia išgyventi daugeliui paprastų širdžių. Šis gyvasis Jėzus ir knygu Jėzus skiriasi kaip tikras dangus ir dangus, nupieštas ant popieriaus lapo.

Kur ir kaip Šv. Dvasia suteikia gyvą Jėzaus pažinimą? Pirmiausia – tai Šv. Raštas, nes Dievo Žodis yra pasklidęs per visus Senojo ir Naujojo Testamento puslapius. Taip pat kiekvienoje mūsų maldoje meldžiasi Šv. Dvasia, „ir Viešpaties Dvasios veikimu vis didėja mūsų garbingumas“ (2 Kor 3, 18). Per Eucharistiją Ji padeda suprasti, kad tai yra Kraujas, išlietas už mane.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Viešpats pakvietė į misiją. Apaštalavimo Gruzijoje „nuotykiiai“

1974 metais iškilo reikalas vykti į misijas: pagalbos prašė Tbilisyje dirbantis kunigas Jan Sniežinskij, vienintelis Romos katalikų kunigas Gruzijai ir Armėnijai. Aš su džiaugsmu sutikau, nors kartu buvo gaila palikti čia Viešpaties laiminamą darbą. Gruzijoje laukė darbas šeimoje: turėjau ruošti vaikus krikštui, tėvus santuokai ir kitiems sakramentams. Kadangi šeima susirinkdavo tik vakare, tekdavo nakvoti vis kitoje šeimoje, neretai visiems viename kambaryje.

Kartą kunigas išvežė mane į vieną kambarį visam mėnesiui. Atlaikė Mišias, paliko Švč. Sakramentą norėdamas, kad aš kartu su jais pasimelsčiau, padalyčiau Komuniją, o nekrikštytus, nesunituokusius paruoščiau išpažinties ir Santuokos sakramentams. Buvo gegužė – gelės, saulė, nuostabus grožis! Tuo metu žmonės rinko ir ruošė pardavimui arba-

tą. Kai kunigas pasiūlė jiems gausiau atlikti išpažintį, kad galėtų tą mėnesį priimti kasdien Švenčiausiąjį, jie nuoširdžiai apgailestavo: „Pater džian (taip jie kreipdavosi į kunigą), mes gi dabar renkam arbatą, kai parduosim, tada atliksim išpažintį, o dabar...“ Mat parduodami arbatą jie sukčiaudavo, todėl norėjo tik ją išpardavę „apsivalyti“. Toks buvo jų tikėjimo supratimas!

Vieną vėlyvą vakarą pas žmones, kur buvau apstojusį, aimanuodama įgriuvo visa šeima. Tėvas laikė ant rankų klykiantį rubuilį kūdikį, o motina verkdamas malda: „Gema džian, reikia skubiai krikštinti mūsų berniuką, nes jis numirs.“ Vaikas visai neatrodė mirštantis, tik suerzintas, todėl aš juos raminau ir nenorėjau imtis man nepriklausančios pareigos. Tuomet jau visi vienu balsu ėmė mane įtikinėti ir net priekaištauti,

kad aš būsiu kalta, jeigu vaikas numirs be krikšto. Neliko man kas daryti, nors jaučiau, kad vaikas sveikutėlis, bet jis tėvo glėbyje raitosi ir klykia. Pakrikštijau. Visų veidai nušvito, juose nė šešėlio mirties baimės, ir vaikas nurimo. Pasirodo, tėvas slėpdamasis gnaibė vaiko užpakaliuką, priversdamas jį verkti ir klykti. Niekaip negalėjau suprasti, kam jiems buvo reikalingas šis pokštas: juk po mėnesio atvažiuos kunigas ir pakrikštys vaikutį. Kai vėliau papasakojau kunigui tą įvykį, jis nusišypsojo ir pasakė: „Jie dabar turės kuo didžiulius, kad jų sūnų krikštijo ne kunigas, o sesuo vienuolė“. Abejoju, kad šis vaikutis Nikolajus, sužinojęs, kad jį pakrikštijo vienuolė, bus patenkintas.

(Tėsinys,
pradžia – Nr. 131–133;135)

Pilgriminės kelionės įspūdžiai

**Pilgrimė emeritė doc. dr. Vlada Bartosevičienė,
Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugijos narė**

Iš Kryžių kalno su kryžiumi pėsčiomis į Gvadalupe

Pirmasis sustojimas – Šiaulių katedra, kurioje šventėme Sekminių atlaidus. Šv. Mišias aukojo Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis. Ekscelencija pasveikino mus ir pavedė Dievo Apvaizdai, linkėdamas būti stipriems kelionėje ir pasitikėti Jėzumi, kurį nešame ant kryžiaus. Per pamokslą brolis kapucinas Vincentas Tamošauskas akcentavo, kad pilgriminė kelionė pėsčiomis per visą Europą su kryžiumi yra liudijimas, kaip kadaise apaštalai turime išeiti iš Bažnyčios.

Taigi tą saulėtą gražią gegužės dieną iš bažnyčios – Šiaulių katedros – išlydėta piligrimų procesija, vedama vadovo Gintaro Naudžiūno, su kryžiumi, vėliavomis, statulėlėmis rankose ir su malda lūpose bei širdyse Saulės miesto gatvėmis pajudėjo į tolimą kelionę. Taip ir ėjome 149 dienas per visą Europą iki Atlanto ir 11 dienų Meksikoje – nuo Atlanto Verakruzo miesto iki Gvadalupe bazilikos, prašydami Dievo gailestingumo sau bei visam pasauliui, atsiteisimo Dievui už mūsų nuodėmes, šv. Katalikų Bažnyčią, krikščioniškas šeimas, jaunimą, taiką bei ramybę visame pasaulyje.

Pradėjus kelionę, sielą apėmė jaudinančias virpuly – ar pajėgsiu? Jau einant per Lietuvą, pradėjo skaudėti kojos, šlupčioti ėmė ir kiti. Aišku, be skausmo šioje kelionėje neapsiejome. Mūsų fizinius negalavimus daugiausia gydė Janytė Los savo patikrintais metodais, su arnika, pleistrais, tvarsčiais, o dvasią stiprindavome apaštalo Pauliaus žodžiais: „Viskas išeina į gera mylintiems Dievą“ (Rom 8, 28). Pamažu mūsų kojos prisitaikė prie greito ėjimo, o ėjome tikrai sparčiai, nes atstumai buvo dideli, ypač Meksikoje, kur tris dienas iš eilės teko eiti po 49 km, 58 km, 50 km.

Be Dievo pagalbos, be kryžiaus ir maldos, savo jėgomis tokios unikalios kelionės nepajėgtume nueiti, o ir pačią kelionę eiti pėsčiomis mus paskatino Dievo malonė, o ne mūsų žmogiškos jėgos. Žmonės, kurie eina tokiose kelionėse, yra turi pasiaukojimo dvasios, nes visuose yra Jėzus ir visus „šlifuoja“. Labai esame dėkingi broliui Eljui už jo homilijas, giesmes, dvasinį palaikymą, taip pat Marijos radijui už nenutrūkstamą ryšį su tėvyne Lietuva: vis po kelis iš mūsų pakviesdavo į pokalbį laidose apie šią kelionę.

Kiek meilės, šilumos, gerumo ir palankumo patyrėme kelionėje! Neišdildomi įspūdžiai giliai įsirėžė į mūsų atmintį ir su dėkingumu prisimename visų parapijų, per kurias ėjome, kunigus, žmones: jie nuoširdžiai mus sutikdavo, maitindavo, girdė pakelį ištroškusius, davė nakvynę, lydėjo

Kryžiaus kelyje, padėdavo nešti kryžių ir kitą procesijos atributiką. Be kryžiaus, kuris svėrė 40 kg, nešėme nemažas Jėzaus Širdies ir Marijos, Paslaptingosios Rožės, statulėles (Prancūzijoje šią statulėlę pakeitėme į Lurdo Mariją, o per Portugaliją ėjome su Fatimos Marija). Taip pat ėjome su 4 vėliavomis: Lietuvos, popiežiaus Pranciškaus, Marijos Gvadalupe ir lankomos šalies vėliava. Kai tik pereidavome sieną, pabučiuodavome tos šalies žemę, pakeisdavome vėliavą ir paprašydavome Dievulio, kad ši žemelė būtų mums svetinga.

Kiekviena kelionės diena prasidėdavo šv. Mišiomis. Lenkijoje kiekvieną dieną iš ryto dalyvaudavome šv. Mišiose, o kitose šalyse jos ne visada būdavo rytais dėl kunigų trūkumo (kai kuriose parapijose tik kartą per savaitę vyksta šv. Mišios). Todėl vadovas Gintaras dėl Mišių laiko turėdavo susitarti su kunigu, tačiau, ačiū Dievui, šv. Mišias išklaUSDavome kiekvieną dieną. Po Mišių susirinkę žmonės išsiriukuodavo į eilę bučiuoti Kryžiaus ir padėdavo ant jo savo intencijas. Atsisveikindami visada giesmėmis bei malda padėkodavome Dievui už mus

ir su jomis pabendrauti, o ryte, žiūrėk, dar nuveža mus automobiliu į bažnyčią ir lauknešlį kelionėn įduoda. Atsisveikindami išsibučiuojame ir pažadame melstis už juos visus. Tiesiog buvome Apvaizdos globoje, kuri rūpinasi savo vaikais per gerų žmonių rankas. Mes irgi stengėmės nelikti skolingi: visur įteikdavome parašytą tos šalies kalba padėką su mūsų autografais, liudijančiais, kad mes, pilgrimai, nuoširdžiai dėkojame už jų pagalbą, gerumą, aukas ir maldas bei kuo geriausias linkėjimus šiame Kryžiaus kelyje, taip pat padovanodavome lietuviškų suvenyrų, o kunigams – įrėmintą Šiluvos Marijos paveikslėlį.

Lenkijoje aplankėme Licheno Dievo Motinos baziliką, pačią didžiausią Lenkijos šventovę, kuri pagal dydį yra septintoji Europoje ir vienuoliktąją pasaulyje. Jos statyba truko 10 metų ir pašventinta buvo 2004 metais birželio 12 dieną. Gražus sutapimas, kad mes birželio 12 d. buvome Lichene ir ten dvi naktis nakvojome. Dalyvavome šv. Mišiose, apėjome Kryžiaus kelio stotis, įrengtas ant Golgotos kalno, esančio šalia bazilikos.

(Tęsinys, pradžia – Prisikėlimo Nr. 135)

Rima Lipšienė

Pagyvenusių žmonių popietėje: „Žaliakalnis – Prisikėlimo parapija“

Neseniai Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla išleido Edmundo Janušaičio knygą „Žaliakalnis – Prisikėlimo parapija“. Tad neatsitiktinai jis svečiavosi senjorų popietėje pirmąjį vasario trečiadienį.

Autorius rašo: „Šios žemės poetams, gėlių vaikams, bardams ir alchemikams, sprangios sausras persekiojamiesiems, bet lietaus pagirdytiems, dar nenupūstiems vėjo maištininkams, įsimylėjėliams ir politikams, tėvams, seneliams ir proseneliams, Žaliakalnio Prisikėlimo parapijos stebuklams, priešų

draugų atminimui, žmonai Neringai, visai likusiai žmonių ir angelų bendruomenei, išsibarsčiusiai nuo jūros dugno iki neaprėpamo aukščio platybių – skiriu...“.

Edmundas Janušaitis – žaliakalnetis, čia jam pažįstama kiekviena gatvelė. Jis – poetas, bardas, metraštininkas, Romo Kalantos bendražygis. Tad buvo labai įdomu išgirsti iš autoriaus, kas jį paskatino parašyti šią knygą ir kitas anksčiau išleistas. Edmundas labai atvirai pasakojo apie save, savo moralines nuostatas, likimo draugus, jaunystės

laikus, kai ieškojo tiesos ir siekė laisvės. „Gyvenimas man primena akmenuotą kelią, bet kiekvienas turi teisę prisikelti, o mano knygos – noras pažinoti save, aplinką. Juk visas gyvenimas savęs ieškojimas, o žmones vienija dvasiniai dalykai. Taigi yra proga – džiaukimės, kai reikia – liūdekime,“ – mintimis dalinosi Edmundas Janušaitis. Jis išleido ir vienintelį diską, kuris skirtas Romui Kalantai. O kai Edmundas suvirpino gitaros stygas ir sudainavo keletą dainų, – abejingų neliko...“

Parapijos gyvenimo atspindžiai*Vasario 16-osios iškilnė parapijoje*

Lietuvos valstybės atkūrimo 96-ųjų metinių minėjimas parapijos prasidėjo 10 val. šv. Mišiomis. Į paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią susirinko ne tik parapijiečiai, bet ir viso miesto tikintieji, Kauno savivaldybės atstovai kartu su meru Andriumi Kupčinsku, Lietuvos Seimo narė Rasa Juknevičienė. Šoninėse navose išsirikiavo įvairių visuomeninių organizacijų bei aukštųjų mokyklų atstovai su vėliavomis.

Suskambus šv. Mišių varpeliui, prie altoriaus žengė iškilminga procesija, kurioje ėjo patarnautojai, parapijos jaunimas, gausus būrys jaunų šeimų su vaikais, diakonas Valdas Sidlauskas, parapijos kunigas Virginijus Lenktaitis, prof. kun. Robertas Pukenis, kurijos kancleris mons. Adolfas Grušas, klebonas mons. Vytautas Grigaravičius ir visus laiminantis Kauno arkivyskupas metropolitas

Sigitas Tamkevičius SJ, kuris vadovavo šv. Mišių liturgijai. Giedojo parapijos Sumos choras, vadovaujamas vargonininko Ramūno Baranausko.

Arkivyskupas, padėkojęs Dievui, kad galime viešai giedoti Lietuvos himną, nesislapstydami išpažinti tikėjimą ir džiaugtis laisve, homilijoje kalbėjo apie tai, ką šiandien lietuviui reiškia žodžiai „Laisvė, Dievas, Tėvynė“. Jis klausė, ar šiandien tapome iš tikrųjų laisvi, nors Lietuva atsikratė okupacijos ir sugrįžo į Europos namus, ir liūdnei pastebėjo, kad žmogų gali pavergti ne tik geležinė uždanga, bet ir jokių moralinių normų nepaisantis gyvenimo stilius, pilnas alkoholio, sekso, žaidimų, bet neturintis nei vilties, nei džiaugsmo. Dabartinė daiktų ir pramogų kultūra formuoja žmones, kuriuos lengva valdyti ir pavergti, jei jie savo gy-

venimo netarko pagal Dekalogą. Toliau arkivyskupas kalbėjo apie meilę tėvų žemei, pabrėždamas, kad laimingi vaikai, kurie tėvų namuose išmoka mylėti ir Tėvynės namus. „Melskime Viešpatį, kad kiekvieno mūsų širdyje ne tik plazdėtų vėliava, kurioje būtų įrašyti Dievo, Tėvynės ir Laisvės vardai, bet kad būtų gyvas pasiryžimas laikytis per Krikštą pradėto krikščioniškojo tikėjimo kelio.“ – baigė homiliją arkivyskupas.

Prie altoriaus šeimų ratelio atstovai atnešė atnašas: vainiką, kuris bus padėtas prie Nežinomojo kareivio kapo, ir žvakutę, skirtą visiems žuvusiems už Lietuvos laisvę.

Po iškilmingų šv. Mišių dauguma tikinčiųjų prisijungė prie moksleivių ir studentų eisenos, žygiuojančios į Vytauto Didžiojo karo muziejaus sodelį, kur vyko tradicinis Valstybės atkūrimo dienos minėjimas.

17 val. Tautos šventovėje Vasario 16 d. minėjimą tęsė Kauno mišraus choro „Leliukai“ (choro vadovas prof. Albinas Petrauskas), solisto Andriaus Apšegos ir vargonininkės Dalios Jatautaitės šventinis koncertas, kuriame skambėjo patriotinės Lietuvos dainos.

Vakaro šv. Mišios taip pat buvo aukojamos už Lietuvą. Šv. Mišioms vadovavo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, koncelebravo ir homiliją sakė kun. Algirdas Akelaitis.

Jaunimo centro vadovė ses. Donata*Įspūdžiai iš Europos jaunimo susitikimo Strasbūre*

Šiemetinių Europos jaunimo susitikimą, kuris vyko nuo 2013 m. gruodžio 28 d. iki 2014 m. sausio 1 d., Taizė bendruomenė surengė Prancūzijos Elzaso regione ir Vokietijos Otrenau apskrityje. Į susitikimą atvyko kelios dešimtys tūkstančių jaunų žmonių, tarp kurių buvo ir trys Kristaus Prisikėlimo parapijos jaunimo atstovės – Edita, Kamilė ir Saulė, kurias paprašėme papasakoti apie kelionę į Taizę.

– Kelionę autobusu organizavo Jono Pauliaus II piligrimų centras. Ją pradėjome šv. Mišiomis Kauno Jėzuitų bažnyčioje. Po jų, atsisveikinę su šeimos nariais, pajudėjome į Pasitikėjimo piligrimystės Žemėje kelionę. Iki Strasbūro važiuojome dvi paras. Lenkijoje aplankėme Čenstakavą ir Čekijoje – Prahą. Į Strasbūrą atvykusius lietuvių piligrimus, kaip ir kitų Europos šalių bei žemynų jaunimą, svingingai priėmė regiono gyventojai ir bažnyčių bendruomenės. Mes buvome apgyvendintos viename Vokietijos miestelyje, pas to miestelio kleboną, su kuriuo bendravome angliškai. Jam daug pasakojome apie Lietuvą, nes apie ją išgirdo pirmą kartą, jam labai patiko ir žadėjo atvykti į Lietuvą.

Kiekvieną dieną važinėjome į Strasbūrą, nes pamaldos, susitikimai bei visi renginiai vyko Strasbūre, – dalijosi įspūdžiais Edita.

– Kelionė į Taizę suteikė galimybę išgyventi anksčiau nepatirtus įspūdžius: praleisti savaitę įvairiautėje bendruomenėje, susipažinti su skirtingomis kultūromis ir susirasti naujų draugų iš užsienio, naujai atrasti Bažnyčią, drauge meldžiantis, giedant ir medituojant tyloje, atrasti bendravimą su Dievu. Nors kelionė labai išvargino, bet nesigailime, nes

nepaprastai daug davė mums naujų patirčių, tad labai dėkojame parapijiečiams, kurie prisidėjo prie mūsų kelionės, – sakė Kamilė.

– Į Taizę važiuavau jau antrą kartą, nes 2012 m. buvau Romoje. Šimet įspūdžiai iš Strasbūro, lyginant su Roma, šiek tiek nublanko. Kelionė labai patiko: per vieną išvyką pamačiau keletą skirtingų šalių bei gerai praleidau laiką. Turėjau galimybę pabendrauti su skirtingų tautų žmonėmis. Dienos programos buvo įvairios: ryte ir vakare – pamaldos, o dieną galėjome pasirinkti mums aktualią temą ir aptarti ją tam tikroje vietoje. Nuobodžiauti nebuvo kada, nes visa diena būdavo pilna veiklos. Vakare šeimose atsipūsdavome visi kartu susėdę prie stalo su karšta arbata. Kelionė buvo išties nuostabi, tiek daug gerų, laimingų, besišypsančių žmonių dar nemačiau, – įspūdžiais džiaugėsi Saulė.

Nuoširdžiai dėkojame mūsų parapijos klebonui monsinjorui Vytautui Grigaravičiui už galimybę išvykti į puikią kelionę bei pajusti tikrą Taizę dvasią ir visiems parapijiečiams, prisidėjusiems auka ir malda. Ačiū rėmėjams, kurie suteikė galimybę mums dalyvauti šiame susitikime.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis